

ARCHA

Zpravodaj o výchově a využití volného času dětí a mládeže

Představujeme: Hnutí Žebřík

Debrujáři v zemi půlměsíce

Rozhovor s Monikou Janovskou (AFS)

Spolupráce bez hranic

Spolupráce. Díky ní se dostáváme do interakcí s ostatními lidmi a získáváme řadu cenných zkušeností, názorů a podnětů k zamyšlení. Spolupráce přitom je (alespoň většinou) získává pro všechny zúčastněné strany, a to v v bohatém vějíři svých rozmanitých forem: jejím přínosem jsou totiž nabyté zkušenosti, znalosti, vztahy a kontakty. Schopnost spolupracovat je navíc velmi žádaná – a často i ceněná – protože v současné době právě na jejím principu funguje a rozvíjí se většina našich pracovních, školních i docela obyčejných, běžných činností.

Na mezinárodní úrovni si můžeme povšimnout snad všech typů kooperace, jaké nás jen napadnou – politické, obchodní, vojenské, právní, charitativní, ekologické atd. I ve sdruženích pracujících s dětmi a mládeží často vidíme zajímavé a přínosné možnosti spolupráce, které našly své vyjádření v celé řadě skutečně vydařených a docela konkrétních projektů, které nikam „nezapadly“. Spolupráce může být jednorázová (mezinárodní školící semináře a workshopy), nebo se může jednat o dlouhodobé projekty, které mohou fungovat například na základě partnerství dvou či více zemí.

Zahraničí zřejmě není hlavní agendou většiny našich sdružení a organizací, ale může být zajímavou alternativou k ostatním činnostem, ať už se jedná o semináře, pracovní setkání, „tvůrčí dílny“, výměnné akce nebo o sdílení informací a zkušeností. Právě ty vidím jako největší bonus, který díky zahraniční spolupráci získáváme.

Člověk v rámci spolupráce se zahraničním partnerem získá povědomí o dané kultuře, zvyklostech a tradicích a dokáže se v zahraničních vztazích lépe orientovat. Tyto a mnoho dalších výhod tedy spolupráce bez hranic přináší.

Ačkoliv v rámci „starého kontinentu“ je pořád ještě spousta příležitostí k navázání užitečných kontaktů, stále více sdružení se začíná poohlížet i po mimoevropských státech a spolupráci s nimi. Práce s dětmi a mládeží tam může být – a bývá – poměrně dost odlišná. O to větší se tudíž otevírá prostor k výměně zkušeností a poznatků. Ať už jsou našimi partnery na stejnou „vlnovou délku“ naladěni lidé ze sousedního Slovenska, Polska, Německa či Rakouska, nebo ze zemí podstatně vzdálenějších a pro nás exotických – jako jsou kupříkladu africké země, Jižní Korea, Indie či Izrael. Nedílnou součástí společných podniků, o nichž má být v této Arše řeč, je samosebou také zábava, noví kolegové a kamarádi.

Co říci závěrem? Spolupráce bez hranic je určitě přínosná a zajímavá oblast, které se vyplatí věnovat zaslouženou pozornost. My a naše sdružení můžeme získávat od zahraničních kolegů další a další cenné zkušenosti a předávat je dál, pomáhat ostatním. Je tu pro nás doširoka otevřený prostor. Tak si věřme a spolupracujme!

Lenka Dvořáková

členka Představenstva ČRDM

Zpravodaj ČRDM o výchově a využití volného času dětí a mládeže

Registrace
Ministerstvem
kultury: MK ČR 8135
Tematická skupina 13/A8,
ISSN 1212 – 5016
Podávání novinových zásilek
povoleno Českou poštou, s.p.,
odštěpný závod Přeprava,
č.j. 1259 / 99
ze dne 29. 3. 1999

Redakce:
Jiří Majer – vedoucí redaktor
Adresa redakce:
Česká rada dětí a mládeže,
Senovážné náměstí 977/24,
116 47 Praha 1
tel.: 234 621 210
e-mail: archa@crdm.cz
IČO: 68379439

Sazba a lito
Michala K. Rocmanová,
akad. mal.
Tiskne REFOS, Praha
Fotografie z archivu ČRDM
a jejích členských sdružení.

Toto číslo vyšlo
v březnu 2012.

Foto na titulní straně
Dominik David:
Dny mládeže v Madridu 2011

Zpravodaj Archa je nekomerční
tiskovinou, která není určena
k prodeji.

Podrobné informace
ke zpravodaji Archa lze nalézt
na internetové adrese
archa.crdm.cz

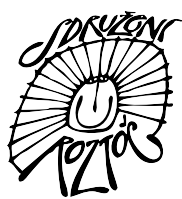
Místní i přespolní společně

Nechceme být kulturní turisté, konzumenti zážitků, ale živé, otevřené společenství, které nabízí bezpečné a svobodné prostředí pro umělecký rozvoj lidí s různou sociokulturní výbavou, říkají v pražském Sdružení Roztoč. A nejen říkají.

Živé společenství

Sdružení Roztoč působí v Rostokách od roku 1997. Vzniklo z potřeby utvářet a sdílet kulturní život s místními lidmi. Tradicí se stala příprava lidových slavností, jako jsou Masopust, Živé jesličky, Zahradní slavnost. Místní nejsou pasivními diváky programu, který připraví profesionálové, ale sami se podílejí na podobě celé události. Společně se tvoří, šije, peče a raduje.

Kroužky a kurzy při sdružení navštěvují převážně místní děti i dospělí. Důležité je inspirující setkání, vzájemné obohacení. Stejný princip mají i naše přeshraniční projekty. Cílem našich cest není jen nahlížet, jak místní kulturu dělají jinde. Důležité je tvořit společně. Obohacení odlišným, ale i nacházení společných pohledů, hodnot a směřování i přes velké kulturní odlišnosti.

Bud'te tu doma

Inspirace cizími kulturami provází naši činnost již řadu let – celoročních projektů Afrika nebo Japonsko se účastnili mnozí lektoři se svými žáky v rámci různých uměleckých oborů. Jedinečnou příležitostí k putování světem a poznávání jeho pestrosti bez velkého cestování nám přinesl tříletý

projekt Bud'te tu doma, jehož cílem bylo seznámení se a navázání spolupráce s lidmi, kteří žijí s námi v jedné obci, ale své kořeny mají v jiných kulturách a zemích. Poznali jsme řadu zajímavých lidí a jejich příběhů a zároveň jim nabídli přijetí a aktivní zapojení v místní komunitě.

Z Čech až na ostrov v Indickém oceánu

Při sdružení působí několik uměleckých těles. Tichý jelen je divadelní

uskupení, které založila v roce 2007 Jitka Tichá společně s divadelním režisérem Jiřím Jelínkem. Tichý jelen slavil úspěchy v Čechách i v zahraničí, vystoupil ve Finsku či na ostrově Réunion. České loutky a český humor fungují i v daleké cizině. Naopak v Rostokách vystoupili divadelníci z Francie a hudebníci z Mongolska.

Hudební a loutkářská setkání

V současné době probíhají dva mezinárodní projekty financované Národní agenturou pro evropské vzdělávací programy.

V rámci programu Grundtvig – Projekt partnerství, běží ve spolupráci s partnery z Francie, Finska a Lotyšska dvouletý projekt zaměřený na výměnu zkušeností s dlouhodobým vzděláváním dospělých v oblasti hudby.

Dalším projektem našeho sdružení je organizace týdenní mezinárodní umělecké dílny zaměřené na výrobu loutek a práci s nimi, která proběhne letos v červnu a bude otevřená široké veřejnosti z Čech i ze zahraničí.

Sdružení Roztoč se snaží svou činností přispívat k rozvoji kulturního prostředí v Rostokách a okolí. Naše cesty do zahraničí jsou jen přirozeným dalším krokem na této cestě.

Jitka Čechová, Sdružení Roztoč

www.roztoc.cz

Evropská dobrovolná služba v Guatemale

Evropská dobrovolná služba (EVS) umožňuje mladým lidem ve věku 18-30 let vyjet do zahraničí vykonávat dobrovolnickou činnost po dobu jednoho až dvanácti měsíců. Together Czech Republic je vysílající organizací pro EVS. Loni vyslal Together mimo jiné i několik dobrovolníků do Guatemaly.

Karolína Hyklová vyrazila v září minulého roku do Guatemaly. O možnostech Evropské dobrovolné služby se dozvěděla v průběhu mládežnické výměny, která se odehrála pod taktovkou Together v Estonsku. Karolína se narodila jako neslyšící; po příjezdu do Guatemaly, kde byla ve skupince dobrovolníků jediná neslyšící, tak narazila na problém s komunikací. Nejprve si Karolína s ostatními dobrovolnicemi psala vzkazy na mobil či na papír, cítila se však ostrčená. Měla chuť se vším „praštit“ a vrátit se zpět do ČR. Tamní koordinátor Pedro však situaci zpozoroval, Karolínu a zbylé dobrovolnice si zavolal do klubovny, kde se přes Skype domluvily, že Karolína naučí ostatní dobrovolnice znakovat. V průběhu jejich pobytu se ostatní dívky skutečně naučily mnoho znaků, a tak byly ke konci schopné takto debatovat víceméně o čemkoli. Po dobu dvou měsíců Karolína učila ve škole pro neslyšící v Quetzaltenangu, musela se naučit komunikovat v guatemalském znakovém jazyce, který se od toho českého velmi odlišuje. Karolína naštěstí ovládala anglický znakový jazyk. Jak sama říká, zachránila ji jedna americká učitelka, která žila v Guatemale. Ta Karolínu naučila onen guatemalský znakový jazyk. Jak už to bývá, přes těžké začátky se Karolíně v Guatemale nakonec velice zalíbilo, a když nastal čas loučení, nejraději by svůj pobyt prodloužila.

Nové horizonty

Marie Brousilová byla druhou dobrovolnicí a do Guatemaly se vydala v říjnu. Marie studovala fotografii, a tak ji napadlo využít svých dovedností při působení v Guatemale a naučit tamní děti fotit. Jejím odjezdu tak přecházela sbírka nepoužívaných fotoaparátů: Together spolu s Marií rozjel kampaň, v rámci níž vyzval své příznivce, aby pro tyto účely věnovali své nepoužívané funkční fotoaparáty – a výsledkem sbírky bylo 40 nastřádaných foťáků. „Projekt byl určen pro pět dobrovolníků. Všechny pět nás bydlelo pohromadě v jednom domě, každý pracoval na nějakém projektu. Já jsem pracovala se všemi, navštěvovala jsem jejich projekty,“ říká Marie, která v rámci svého pobytu v Guatemale mimo jiné působila v organizaci Nuevos Horizontes, jež pracuje s matkami a jejich dětmi, kterým by mohlo hrozit domácí násilí či obdobná nebezpečí. Marie do centra

přinesla vybrané fotoaparáty s tím, že je rozdá dětem, které si tak budou mít příležitost vyzkoušet focení. Nedostalo se však na všechny, děti je musely mezi sebou prostřídat. S fotoaparáty si vyhrály, cvakaly jimi hlava nehlava, takže si Marie mimo svých fotografií z Guatemaly přivezla tisíce těch, které pořídily tamní děti.

Veselé tváře

Další organizací, v jejíž činnosti se Marie angažovala, byla nezisková organizace Caras Alegres, která pomáhá dětem žijícím v extrémní chudobě. V rámci projektu Caras Alegres se Marie vydala s dětmi na výlet k nedalekému jezeru Atitlán. Pro mnohé děti pocházející z velmi chudých poměrů to byla jejich vůbec první zkušenost s cestováním. Marie Evropské dobrovolné službě vděčí mimo jiné za to, že měla příležitost setkat se s mnoha zajímavými lidmi. S ostatními dobrovolníky, podle svých slov, tvořili skvělý tým.

Obě dobrovolnice považují svůj čas strávený dobrovolnou činností v Guatemale za vysoce přínosný, shodují se také v tom, že kdyby měly příležitost pobýt na své EVS delší dobu, neváhaly by ani vteřinu.

Daniela Ešnerová,
Together Czech Republic

Debatování otevírá hranice

Tušíte, jaké to je osm minut argumentovat v cizím jazyce před obecnstvem a rozhodčími? Dovedli byste tak obhájit tezi, že každý národ má právo na sebeurčení nebo že by ČR měla lépe chránit oběti domácího násilí? Přesně to dělají žáci a studenti již 18 let nejen na celosvětových debatních turnajích.

16. ledna 2012 odletěla skupina pěti talentovaných studentů ze čtyř českých škol reprezentovat naši republiku na mistrovství světa v debatování (WSDC) konané v Jihoafrické republice. Reprezentace se snaží uspět v těžké konkurenci dalších čtyřicet sedm národů. Toto je vrchol debatní kariéry, nicméně loni se dalších zahraničních akcí zúčastnilo na třicet studentů; Češi debatovali v Turecku, Slovinsku, Německu a na Slovensku.

O debatování a vztazích se zahraničím nám více poví Matěj Pilát, kouč reprezentace ČR.

Karin: „Matěji, někteří čtenáři Archy o debatování ještě neslyšeli, mohl bys o tom něco povědět?“

Matěj: „Debatování je metoda vzdělávání pomocí soutěže v argumentaci.

Obvykle tříčlenné týmy se utkávají v řízené diskuzi nad kontroverzními tématy, jako jsou „ČR by měla lépe chránit oběti domácího násilí“. Smyslem je, že jeden tým má za úkol tezi hájit a druhý ji vyvracet. Jedna debata trvá přibližně hodinu; následně rozhodčí určí, či argumentace byla přesvědčivější. Na našem území existují debaty v českém a anglickém jazyce, ty jsou právě tréninkem na zahraniční akce.“

Karin: „K čemu je vlastně debata dobrá?“

Matěj: „Debata rozvíjí kritické myšlení, schopnost argumentace, práce s fakty, rétorické schopnosti; debata v zahraničí samozřejmě kultivuje i jazykové schopnosti. Toto jsou dovednosti, které jsou vysoce ceněny v běžném i akademickém životě, v posledních letech se naši reprezentanti dostávají na renomované vysoké školy – Yale, Harvard či Oxford.“

Karin: „Česká reprezentace se v době psaní tohoto článku účastní mistrovství světa v debatování. Jak můžeš tuto akci přiblížit?“

Matěj: „Mistrovství je prestižní akce, ve světě existuje větší tradice debatování než v ČR, ve Velké Británii či Austrálii debatuje kolem 10 000 studentů (navíc s výhodou mateřského jazyka). Každou zemi na mistrovství reprezentuje pětičlenný tým a studenti se utkají v osmi kolech debat na připravené i nepřipra-

vené teze, u kterých se debatéři téma dozví pouhou hodinu před začátkem debaty.“

Karin: „Jak probíhá a jak dlouho trvá příprava na mistrovství?“

Matěj: „Reprezentační tým jsme vybrali v říjnu a od té doby se na turnaj připravujeme o víkendech, i přes vánoční prázdniny. Studenti se musí připravovat (vymýšlet argumentace, vyhledávat důkazy, vymýšlet opoziční strategie) také doma ve svém volném čase (kterého jim moc nezbývá). Během přípravy jsme trénovali i naživo se slovenským týmem a uspořádali jsme prostřednictvím videokonference on-line debatu s Hongkongem, se kterým máme velmi dobré vztahy. Jak je patrné, debatování skutečně otevírá hranice, a to nejen ty státní.“

Pokud byste se o debatování chtěli dozvědět více, navštivte webové stránky: www.debatovani.cz

Karin Slunečková a Matěj Pilát

Debrujáři v zemi pŕlměsíce?

Nedávno jsem na debrujárském webu narazil na článek (pro čtenáře Archy ho přetiskujeme) podepsaný jménem Azmi Kocak. Šlo o zpracování strojového překladu tureckého textu o našich debrujárech, publikovaného v tamním, tedy tureckém tisku. Což není tak docela běžné.

Rozhovor s prezidentem Asociace malých debrujárů ČR a členem výboru Mezinárodní federace malých debrujárů (F.I.P.D.) Mgr. Petrem Zapletalem

V porotě, která hodnotila účastníky debrujárské soutěže MUDRC 2011 usedl mj. i Dr. Azmi Kocak z Turecka. O koho se vlastně jedná?

Dr. Azmi Kocak je žurnalistou a současně i manažerem vědeckotechnické výstavy projektů dětí a mládeže MEF. Se svým týmem ji pořádá v Istanbulu už od roku 1991. Při své loňské návštěvě Istanbulu jsem v jeho kanceláři dokonce objevil velkou fotografii s Alexandrem Dubečkem. V roce 1968 byl průvodcem československé delegace, kterou vedl právě Alexander Dubček.

Jaký vztah má pan Kocak k českým debrujárům?

Dneska už můžeme říci, že více než přátelský. Na valném shromáždění AMD ČR 2011 se stal dokonce kandidátem na čestného prezidenta debrujárů. Historie našich vztahů se datuje už do roku 2009, kdy jsme byli přizváni prezentovat aktivity a projekty českých debrujárů na zmíněnou výstavu.

První skupinou odvážlivců byl klub „Stříbrujárů“ ze Stříbra vedený Ph.D. Jitkou Soukupovou. Zanechali výborný dojem, přivezli řadu zkušeností. Další pozvání už přicházela postupně. V roce 2010 klubu při Gymnáziu a SOŠ Liberec vedený RNDr. Vladimírou Erhartovou a 2011 klubu z Frýdku-Místku s vedoucím Mgr. Liborem Lepíkem.

Letos nás budou reprezentovat členové klubu při Gymnáziu v Havlíčkově Brodě pod vedením Mgr. Václava Vydálky. Zvítězili v kategorii týmů středních škol v soutěži MUDRC 2011.

Pan Dr. Azmi Kocak jim jako zahraniční člen odborné poroty předal pozvání osobně.

Turecko asi nepatří k tradičním zemím, s nimiž česká mládežnická sdružení obvykle rozvíjejí spolupráci... Co konkrétně vaše vzájemné kontakty debrujárům přináší?

To je pravda. V Turecku zatím debrujárskou organizaci nemají a o nějaké dlouhodobé tradici spolupráce také můžeme těžko mluvit. Vedle našich tradičních a mnohaletých partnerů především z Francie, řady evropských zemí, ale i ostatních kontinentů, zavání pro nás Turecko stále jakousi zvláštní exotikou.

Ale nechme se mýlit! Pokrok a podpora práce s dětmi a mládeží v Turecku, která zejména v posledních letech nabývá na intenzitě, může být třeba jedním ze zajímavých přínosů.

Navíc pečlivost organizace výstavy, účast více než dvacítky dalších zahraničních zemí, kulaté stoly a v neposlední řadě ubytování v několikahvězdičkových hotelích je něco, co v našich podmínkách můžeme jen závidět. Toto téma by ovšem bylo na samostatné a dlouhé vyprávění...

Existují vlastně v Turecku debrujaři? Pokud ano, jak bys hodnotil jejich aktivitu – a pokud ne, myslíš si, že by se AMD ČR mohla přičinit o vznik takové partnerské dětské organizace v „zemi půlměsíce“

Jak už jsem se zmínil, v Turecku zatím nemají národní debrujařskou asociaci. To se ale brzy změní. Ve spolupráci právě s Dr. Azmi Kocakem, univerzitami v Istanbulu a dalšími partnery připravujeme cyklus seminářů a školení. Naši lektori pojedou ještě v letošním

roce do Turecka, kde představí systém spolupráce Mezinárodní federace malých debrujařů (F.I.P.D.). Hlavním cílem však bude seznámit učitele, pedagogy i další širokou veřejnost s možností „odmystifikování vědy“ prostřednictvím jednoduchým pokusů. Věříme, že debrujařská činnost přitáhne i v Turecku nadšence, kteří se zapojí do další spolupráce a budou stejně jako v České republice postupně zakládat vlastní kluby.

Jak bys stručně popsal a jak vnímáš situaci, která nyní panuje na poli mezinárodní spolupráce debrujařů?

Tady se mi ale opravdu nebude snadno odpovídat.

Díky bohatým zahraničním kontaktům máme možnost pravidelného setkávání s řadou partnerů mnoha zemí. Téma mezinárodní spolupráce často diskutujeme. Mám dojem, že především vzhledem k ekonomické, ale možná i složité politické situaci, jsou pozice našich partnerů podobné.

Bouřlivý rozvoj především z devadesátých let postupně opadá. Všude se velmi složitě získávají nadšenci, dobrovolníci pro práci s dětmi a mládeží ve

volném čase. Bez finančních prostředků to prostě nejde a kde je vzít, když naši členové nejsou ve věku potenciálních voličů. Zájem politiků, a to nejen u nás, se obvykle pohybuje v rovině nadšených proklamací, ale už málo kdy něco „ukápně“ dětem.

Zrovna optimisticky to nikdo z nás nevidí. Nicméně se snažíme neutěšený stav zastavit a snad i posunout kousek dál. Jako šikovné východisko se nám osvědčuje stavět mezinárodní spolupráci na osobních vztazích, přátelství a společných zájmech. Nástin krátké historie a rozvoje spolupráce např. s Azmi Kocakem a přáteli v Turecku by mohlo být novou cestou.

Jiří Majer

Více informací naleznete na www.debruja.cz

MUDRC 2011 v Turecku

Je krásné mít v nevládní organizaci debrujařů České republiky blízké přátele – prezidenta asociace Petra Zapletala a čestného předsedu, člena fakulty UK, Prof. Dr. Milana Rojka, kterému je už 80 let.

Začneme ale Karlovou univerzitou. Je to jedna z nejstarších univerzit v Evropě. Každoročně věnuje mnoho času na podporu činnosti dětí a mládeže, organizuje různé aktivity pro žáky základních i středních škol, podporuje vědecké studium a výzkum studentů a také právě debrujaře ČR a jejich celoroční soutěž. Minulý měsíc jsem byl pozván na tuto soutěž jako člen poroty i já. Organizátorem finále soutěže byl Libor Lepík, který žije ve Frýdku-Místku.

Město Frýdek-Místek je složeno ze dvou částí, stejně jako Budapešť. Nejdříve to byl jen Frýdek a také Místek, obě části se pak sloučily do jednoho města; teď bylo pro nás místem finále soutěže. Starostou města je nyní Mgr. Petr Cvik, se kterým jsme se i s účastníky soutěže všichni setkali. Finále, v němž jsem vystupoval jako člen poroty, se zúčastnilo celkem 24 týmů, 125 studentů a jejich vedoucích. Hodnotila se práce studentů, technické zpracování a prezentace jejich čtyřměsíční práce z jarní korespondenční části.

Druhý den prezentovali studenti své práce – balóny přímo na školní zahradě. Večer za přítomnosti poroty a všech studentů měli za úkol nakreslit obrázek klubu jedním tahem. Student dostal pero a papír, položil pero na papír a do ukončení obrázku nesměl pero zvednout. Poslední den byly všechny obrázky vystaveny před školou připíchnuté kolíčky na šňůře jako prádlo.

Mne zaujaly, kromě dalších, dva zajímavé momenty. Porota vyhodnotila také nejlepší vedoucí týmu, která vyhrála cenu. Ale dá se tomu říkat ocenění? Vedoucí dostala krásné čarodějnické koště, odcházela ze scény za velkého potlesku přítomných. Všichni se ale smáli včetně vedoucí.

Druhý moment – hudební soubor, který byl složen ze zcela mladých lidí, část skupiny ŠUBADUBA-Band. Soubor se skládal z těchto členů: baskytara – Vít Kupčák, trumpetista – Honza Štěpánek, trubka – Dominik Plachetka, elektrická kytara – Sabina Holíková, saxofon – Andrea Zmudová a Andrea Mičulková, Adéla Berková, Vít Rosický, pozoun – Pavel Bobek. Minikoncert byl pro mne zvláštní událostí, prozářil celé ovzduší. Pokud by chtěla kapela udělat koncert v Turecku, může mne klidně kontaktovat.

Pro ty, kteří chtějí mít větší přehled o činnosti debrujařů, mohou navštívit webové stránky: www.debruja.cz

Azmi Kocak

S pomocí automatického překladače zpracovala Alena Tučimová

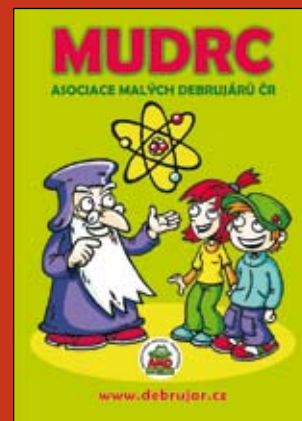

Foto Alena Tučimová

Za obzor...

Zakladatel skautingu, lord Baden-Powell, vetkl mezinárodní spolupráci do základů skautské výchovy již při založení hnutí před více než sto lety. Skauting se rychle šířil po celém světě a už v roce 1920 – třináct let po jeho vzniku, se konalo první celosvětové skautské setkání – jamboree.

Mezinárodní dimenze skautingu

V současnosti nabízí skauting pestrou škálu nabídek a příležitostí k mezinárodním aktivitám a setkáním. Stále při tom sleduje stejný cíl, jako na počátku: budování přátelských vztahů napříč všemi světovými národy, kulturami a náboženstvími. Vzájemné poznávání mladých lidí v jejich kulturních odlišnostech vytváří jedinečný prostor pro budoucí mírovou spolupráci dospělých odpovědných za směřování tohoto světa.

Rádi bychom vám v tomto článku krátce představili celé spektrum mezinárodních aktivit největší české skautské organizace Junák – svaz skautů a skautek ČR.

Světové skautské jamboree

Jamboree je největší mezinárodní skautské setkání. Jeho velikostí a významem ho můžeme přirovnat ke skautské olympiádě. Každé jamboree je velkým svátkem a jedinečnou příležitostí zažít na vlastní kůži setkání s jinými kulturami a spolupráci se skauty a skautkami z celého světa.

Světové jamboree se koná pravidelně každé čtyři roky. Zatím poslední, dvadvacáté, se uskutečnilo loni ve Švédsku. Zúčastnilo se ho na 40 000 skautů a skautek ze 150 zemí světa. Bylo to jedno z největších setkání v dosavadní historii světových jamboree.

Každé jamboree je trochu jiné než předchozí, originální a ovlivněné zemí, ve které se pořádá. Švédští organizátoři se snažili v programu o návrat ke kořenům skautingu a aktivitám v přírodě. Heslem bylo: Simply Scouting – Jednoduše skauting!

Jamboree ve Švédsku se zúčastnilo na 350 českých skautů a skautek.

Mezinárodní skautské tábory

Kromě celosvětových jamboree pořádají skauti a skautky v řadě států a regionů celého světa místní nebo regionální tábory a jamboree.

Na řadě z nich se podílejí i čeští skauti a skautky.

Jednou z těchto tradičních akcí je Středoevropské jamboree. Společné táboření skautů z České republiky, Slovenska, Polska a Maďarska se koná jednou za dva roky. Zatím poslední ročník se uskutečnil v roce 2010 v Maďarsku pod názvem Concordia. Zúčastnilo se ho přibližně 180 českých skautů a skutek. Další středoevropské jamboree se chystá tento rok na Slovensku.

Řada mezinárodních setkání je organizována i pro rovery – starší skauty a skautky. Pro české rovery je asi nejzajímavější akcí Roverway, celoevropské setkání roverů a roverek. Roverway nabízí unikátní kombinaci putování neznámou krajinou s mladými lidmi z celé Evropy spojené s několikadenním tábořením plným nejrozličnějších aktivit. V roce 2012 se uskutečnil Roverway ve Finsku a už nyní se na 90 českých roverů těší na čtyři dny putování, pět dní táboření, finskou saunu, jezera, lesy, cestování za polárním kruhem, společné projekty, výzvy a v neposlední řadě i nová přátelství.

Dobrovolnictví

Mezinárodní dobrovolnictví je ideální příležitostí, jak si nejen snadno osvojit cizí jazyk a poznat mnoho nových lidí, ale zároveň i přiložit ruku k dílu a pomoci dobré věci. Každý rok vyráží mnoho českých skautů a skutek jako dobrovolníci do celého světa. Junák nabízí tři hlavní dobrovolnické programy: Dobrovolnictví na mezinárodních skautských základnách. Vedle několika světových skautských center existuje i řada národních skautských základen. Na většině z nich rádi přivítají dobrovolníky ze zahraničí, kteří pomáhají s chodem základny nebo tábořiště a připravují program a starají se o její návštěvníky. Většina základen hostí dobrovolníky po dobu 2-3 měsíců.

Evropská dobrovolná služba

Junák je zapojen do programu Evropské dobrovolné služby jako vysílající i hostitelská organizace. V současné době hostí ve své ústřední kanceláři jednu dobrovolnici z Litvy a zároveň vysílá své dobrovolníky po celé Evropě.

Tábory amerických skautů

Čeští skauti mohou vyrazet jako vedoucí na tábory americké skautské asociace

Boy Scouts of America. Každý rok přibližně desítky dobrovolníků stráví celé léto v Americe a prožije své velké zaoceánské dobrodružství.

Mezinárodní rozměr v oddílové činnosti

Mezinárodní skauting se neomezuje pouze na akce v zahraničí. I do pravidelné oddílové činnosti je zahrnuto několik akcí s mezinárodním rozměrem.

Jamboree na internetu je skvělou příležitostí pro navázání kontaktů se skauty a skautkami na celém světě. Prostřednictvím řady komunikačních nástrojů, které internet nabízí, se čeští skauti pravidelně každý druhý víkend v říjnu spojují s celým světem.

Den zamyšlení je tradičním skautským svátkem, který připadá na narozeniny zakladatele skautingu lorda Baden-Powella a jeho ženy 22. února. Kromě oslav je Den zamyšlení každý rok spojen s jedním z rozvojových cílů tisíciletí OSN. A tak se i skauti a skautky v oddílech zamýšlí a diskutují nad globálními problémy a nad tím, jak je mohou oni sami ovlivnit.

Junák

je organizace, která má mezinárodní rozměr a globální výchovu pevně zakotvenou ve svém výchovném rámci. Řada zajímavých mezinárodních aktivit, které skauting nabízí, napomáhá našim členům k zapojování do života současné společnosti a naplňování starého skautského hesla „Zanechat po sobě trochu lepší svět.“

Petr Macek
zahraniční tajemník Junáka

Slovensko – země blízká a přátelská

Občanské sdružení Altus zahájilo spolupráci s Prešovským krajem v roce 2005. Tehdy pomáhalo s obnovou zničených Tater v rámci partnerství mezi Pardubickým a Prešovským krajem.

V roce 2011 podpořil Pardubický kraj projekt „Spolupráce s Radou mládeže Prešovského kraje“.

Zmíněný projekt rozjel spolupráci mezi mládežnickými organizacemi a zároveň s velkým předstihem informoval o záměru akce „Výměna 2012“.

Jaký byl rok 2011?

Slovensko má pro nás, myslím, hned dvojí plus: odpadají tam jazykové bariéry a máme se od sebe navzájem co učit. S tímto vědomím jsme se v únoru 2011 vydali na jednodenní návštěvu Rady dětí a mládeže Prešovského kraje. Po milém přijetí a diskusi jsme se shodli, že řadu záležitostí vnímáme značně podobně a že můžeme velmi dobře spolupracovat.

V květnu pak proběhla čtyřdenní návštěva partnerů z Prešovského kraje u nás na Pardubicku. Přátelům ze Slovenska jsme v první řadě ukázali naši Bambiriádu, podívali jsme se spolu do řady neziskových organizací – šlo např. o SKP Centrum či Šanci pro Tebe – a podnikli i výlet do rekreačních lesů na Podhůře. Naopak naši kamarádi připravili program pro studenty chrudimské Střední zemědělské školy.

V říjnu jsme se vydali zase my na návštěvu Prešovského kraje. Oficiálně jsme se prezentovali na Dni Prešovského kraje na tamějším úřadě a zároveň se sešli s kolegy z Rady dětí a mládeže, abychom připravili projekt partnerského setkání mladých z Čech a Slovenska.

Co chceme v roce 2012?

Pro letošní rok jsme náš projekt nazvali jednoduše „Výměna 2012“. Jeho cílem je vzájemné potkávání mladých lidí ve věku cca 18 až 35 let z Prešovského a Pardubického kraje. Návštěva ze Slovenska by k nám měla zavítat poslední týden v květnu, kdy by si měla možnost prohlédnout českou Bambiriádu. Program by slovenská návštěva sdílela se stejně velkou naší skupinou. Ubytování jim zajistíme u hostitelských rodin v Chrudimi.

Kromě bambiriádního menu chceme návštěvu seznámit se zajímavými místy Pardubicka, ale plánujeme i společný výlet do hlavního města Prahy a připravujeme i půlden dobrovolnické práce. Již dnes domlouváme oficiální přijetí u vedení Pardubického kraje, návštěvu zařízení v oblasti volného času a rádi bychom si zařídili i společný program

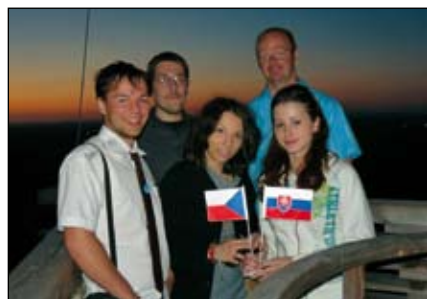
v rámci teambulidingu. Jeden den by byl vyhrazen pro „rodinu“ – hostitelská rodina by zajišťovala svůj vlastní program... Na oplátku počítáme zase s „výjezdem“ mládežníků z Pardubického kraje do partnerského kraje u našich slovenských sousedů, kde by byl program víceméně obdobný.

Na závěr si dovolím velké poděkování: To první patří tehdejšímu radnímu Pardubického kraje a nyní senátorovi u Petru Šilarovi – vždyť díky němu jsme v roce 2005 zahájili „mezinárodní spolupráci“. Zároveň bychom chtěli poděkovat i všem radním Pardubického kraje, protože bez jejich pomoci bychom nemohli naše zahraniční projekty nikdy zrealizovat.

A děkujeme i Samosprávnému Prešovskému kraji za velmi příjemnou spolupráci.

Roman Málek
projektový manažer o.s. Altus

Více na stránkách www.osaltus.cz

Keltové včera a dnes

Činnost Boii o. s. je zaměřena na obnovu keltského dědictví, které u nás zanechala dávná civilizace. Střední Evropa se kdysi stala domovem Keltů – národa, který udržoval čilé obchodní a kulturní styky s vyspělými středomořskými oblastmi. O navázání mezinárodních kontaktů a spolupráce mezi keltskými kmeny se snaží Boii i dnes.

Již několik let pravidelně navštěvujeme keltské osady a skanzeny v zahraničí, kde se v rámci kulturních akcí setkáváme s jinými keltskými občanskými sdruženími (kmeny). Proto jsme se rozhodli tyto kontakty posílit a přeměnit je ve spolupráci a v přátelství. V loňském roce se nám právě na naplnění tohoto cíle podařilo získat grant Pardubického kraje, což bylo důležité, protože zahraniční návštěvy (naše i našich hostů) vyžadují zejména náklady na cestovné.

„Diplomatická mise“ do Rakous

Loňský rok se nesl ve znamení navazování partnerství; hlavní spolupracující organizací bylo sdružení Boii Pannonia, které sídlí v Rakousku, ve městě Schwarzenbach, kde provozuje také velmi pěkný keltský skanzen. První cestu do Rakouska jsme podnikli v polovině června. Jejím cíl byl především diplomatický: šlo o to udělat první krok k navázání spolupráce mezi našimi dvěma neziskovkami a domluvit se na další spolupráci. A to se nám také podařilo. Kromě toho jsme společně oslavili místní keltský svátek, a dokonce jsme se setkali se stavitelem tamního skanzenu, který nám poskytl cenné rady a tipy k tomu, jak správně postavit keltskou vesnici. Nová přátelství se začala klubat...

Lughnasad na Pardubicku

Poté jsme se setkali přímo u nás, v Nasavrkách. Sdružení Boii Pannonia jsme pozvali na oslavy svátku léta, na festival keltské kultury Lughnasad. A že byly loňské oslavy obzvláště velkolepé. Na 5. ročník tohoto svátku se do Nasavrk

sjely nejen tři národy historické (Keltové, Germáni a Římané), ale také čtyři národy současné! Kromě nás Čechů a Boii Pannonia z Rakouska dorazili také Keltové z Německa, a dokonce z Itálie. Společně jsme se po celý den věnovali keltským řemeslům, která jsme představovali návštěvníkům akce, cenná byla také výměna zkušeností v tomto „oboru“. Na takto významném kmenovém setkání pak nemohla chybět ani stylová keltská hostina a druidský obřad. Společně jsme prožili mnoho nezapomenutelných chvil, skutečně navázali první přátelství a jen neradi se po skončení akce loučili.

V keltském srdci Evropy

Ale dvě věci už jsou jisté – první z nich je to, že se s našimi keltskými přáteli určitě zase brzy uvidíme! A druhou? Nasavrký se pomalu ale jistě stávají centrem současné keltské Evropy... Věříme, že až se nám podaří (na konci letošního roku) v Nasavrkách dokončit stavbu repliky keltské vesnice, budou v ní moci probíhat mezinárodní setkání mnohem častěji a také na více dní. Vznikl by tak opravdový „Keltský archeopark v srdci Evropy“.

Petra Saidlová a Anna Frantalová
Občanské sdružení Boii o. s.

Celým srdcem pro mladé

Když byl představitel Hnutí Žebřík Michal Jahn na závěr následujícího rozhovoru dotázán, co podstatného – nebo prostě zajímavého – by o „svém“ sdružení čtenářům Archy ještě rád řekl, odpověděl citátem Miloslava Nevrlého*: „*Blaženější je dávat než brát! Ale nejdůležitější je probudit touhu. Otevřít oči! Nadchnout! To je nejtěžší úkol. Ostatní záleží jenom na Tobě.*“

Foto archiv Hnutí Žebřík

O co se vlastně Žebřík v názvu vaší organizace opírá? A kam až se po jeho příčkách dá nakonec vylézt?

Hnutí Žebřík se opírá zejména o teorie metod zážitkové pedagogiky a dalších netradičních metod vzdělávání a výchovy. Žebřík reprezentuje náš pomyslný „osobnostní status“, život, na kterém můžeme postupovat nahoru, ale i dolů, jen my sami máme zodpovědnost za to, kam polezeme (motto: Zas o trochu výš). Činnost Hnutí Žebřík se soustřeďuje na aplikaci netradičních metod vzdělávání a výchovy, zejména pak

zážitkové pedagogiky, jejímž prostřednictvím chce rozvíjet všechny tři složky osobnosti, tedy fyzickou, psychickou i sociální. A to zejména u dětí a mládeže na základních a středních školách, především v Olomouckém kraji. Jinak řečeno, Hnutí Žebřík usiluje o to, aby zejména děti a mládež měli příležitost si uvědomit, že mohou po svém žebříku postupovat nahoru.

Kde se vůbec vzala myšlenka na vznik vašeho sdružení? Kdo s ní přišel a kdo byl – nebo možná stále je – jeho „tahounem“?

První myšlenka tohoto projektu (tehdy ještě s názvem Kalokagathia21) se objevila již v roce 2007, kdy hlavní vizí jejího tvůrce byl všestranný rozvoj dětí a mládeže v Olomouckém kraji prostřednictvím pohybových aktivit. Tato vize byla postupně rozpracována ve spolupráci s profesory Fakulty tělesné kultury Univerzity Palackého v Olomouci a následně se jejím základním stavebním kamenem stala zážitková pedagogika, jejímž prostředkem učení, výchovy a rozvoje je autentický prožitek, se kterým se dále pracuje za účelem vyvolání budoucích výchovných změn.

V roce 2008 je projekt s pomocí Podnikatelského inkubátoru rozpracován do konečné podoby, společně s podrobnou nabídkou služeb a plánem projektů. Dne 8. listopadu 2008 se Hnutí Žebřík stává oficiální nevládní, neziskovou organizací, registrovanou podle zákona č. 83/1990Sb. u Ministerstva vnitra České republiky jako Hnutí Žebřík, o. s. V roce 2009 organizace realizuje své první projekty (Kurz instruktora zážitkové pedagogiky 3M, Adaptační kurz, školní výlety), podává první žádosti o granty a uzavírá první partnerské dohody. Významným mezníkem je také vydání první související vědecké publikace (bákalářské práce), která nese název Návrh

modelu aplikace zážitkové pedagogiky ve školní praxi a jejímž autorem je Michal Jahn, tvůrce myšlenky a zakladatel organizace. V roce 2010 je s úspěchem realizován další z primárních projektů – projekt Začínáme spolu.

O jak širokou členskou základnu se Hnutí Žebřík opírá?

Hnutí Žebřík o. s. má v současné době necelých 50 členů a příznivců, přičemž naprostá většina je mladších 26 let. Bohužel – i přes veškerou snahu v oblasti propagace a PR – mladých zájemců, schopných udělat něco navíc pro ostatní moc není. Proto se snažíme zejména rozvíjet spolupráci s účastníky našich kurzů a akcí.

Jaké máte zkušenosti s podporou ze strany státu, úřadů, veřejnosti, soukromníků? Máte nějaké sponzory?

Musíme říci, že i přesto, že jsme významné fundraisingové aktivity nerealizovali, spolupracujeme s několika firmami a podporuje nás i město Olomouc, konkrétně projekt Začínáme spolu. Do budoucna se budeme snažit naše portfolio sponzorů a podporovaných projektů rozšířit.

Se kterými spolky, organizacemi a sdruženími nejúžeji spolupracujete?

V současné době spolupracujeme s několika organizacemi působícími v Olomouckém kraji.

Za zmínku stojí například P-centrum (<http://www.p-centrum.cz>), které se zabývá prevencí, léčbou a integrací osob ohrožených drogovou závislostí. Poskytuje lidem potýkajícím se s problémem drog i jejich blízkým ambulantní léčbu a poradenství.

Dále spolupracujeme např. s neziskovou organizací Dobré místo pro život (<http://www.dobremistoprozivot.cz>),

na některých charitativních akcích podporujících neziskové organizace v Olomouckém kraji.

„Začínáme spolu“, „Zase spolu“, „Odraz“... Jaké z loňských projektů a akcí byly podle Vás ty NEJ?

Jeden z nejvýznamnějších projektů, které realizujeme, je Začínáme spolu. Cílem tohoto projektu je navodit přátelskou atmosféru plnou důvěry mezi jednotlivými skupinami, které do projektu vstupují. Jsou to zejména prvňáčci, jejich rodiče a třídní učitel. Externě tam také vstupují instruktoři.

To, že tento projekt má smysl, můžete vidět při prvním školním dni, kdy rodiče se objímají, děti se oslovují jmény, vyprávějí si, jak se měly, a atmosféra, která je ve vzduchu, která na Vás dýchne, je na první pohled jiná než ve většině škol. V tom, že tento projekt má obrovský význam, nás utvrzuje i zpětná vazba od rodičů:

„Na kurzu došlo k seznámení s rodiči a spolužáky svého dítěte a seznámení s učitelkou, která v rámci kurzu podala velké množství užitečných informací.“

„Kurz je přínosný pro děti, které se dříve neznaly, a díky kurzu si našly mnohem rychleji své kamarády.“

„Vstup do první třídy pro nás není vstup úplně do neznáma.“

„Připomněla jsem si, jak je důležité naslouchat dětem, ne je jen vést.“

Na základě i těchto informací se snažíme tento projekt rozšířit do co nejvíce základních škol.

Co má HŽ pomyslně zapsáno do diáře pro rok 2012?

V „diáři“ Hnutí Žebřík o. s. na rok 2012 je pokračovat ve vytváření prostředí pro všechny, kteří chtějí postoupit na svém pomyslném žebříku o kousek výš. Přejeme si, aby nejen účastníkům našich kurzů, ale i instruktorům dával Žebřík to nejdůležitější, co budou v budoucnu potřebovat. Aby zjistili, jak důvěřovat sobě i druhým, jak spolupracovat s ostatními, jak správně komunikovat, jak se radovat z maličkostí nebo jak zvládnout zátěžové situace. Snahou bude rozšířit portfolio spolupracujících sponzorů a škol. Dalším mezníkem je také obhajoba již třetí vědecké práce s názvem Aplikace metod zážitkové pedagogiky na lyžařských kurzech. Rádi bychom během roku 2012 realizovali celkem pět vzdělávacích víkendovek zaměřených na metody zážitkové pedagogiky. Posledním projektem, který jistě stojí za zmínku, je kurz pro veřejnost, zaměřený na hlubinné sebepoznání, realizovaný v zimním období.

Zpracoval -maj-

*RNDr. Miloslav Nevrlý (nar. 1933) je český zoolog, publicista, spisovatel, cestovatel a skaut – známý pod přezdívkou Náčelník

Hnutí Žebřík o. s.

783 54 Svěsedlice 61

Olomoucký kraj

Telefon: 774 065 295

email: hnuti-zebrík@seznam.cz

web: www.hnuti-zebrík.cz

Nezapomenutelný týden

Česká rada dětí a mládeže společně s Radou hnutí mládeže v Izraeli v loňském roce opět připravila společný bilaterální výměnný projekt mezi Českou republikou a Státem Izrael. V srpnu loňského roku se úspěšně uskutečnila první část výměnného projektu, v naší republice. My jsme se však nemohli dočkat části druhé, uskutečněné v Izraeli.

Foto Tereza Basařová a Magdalena Rounová

Týdny se vlekly a nezbytnou součástí každodenní rutiny se stalo kontrolování politické situace v Izraeli a počítání dnů do odjezdu. Listí už opadalo, blížily se Vánoce, zima na sebe nenechala dlouho čekat. To znamenalo jediné: přichází den „D“ – nebo spíš „I“ – 21. listopad 2011, a tím pádem i náš odlet do Svaté země.

Izrael se musí vidět, cítit a ochutnat

V plném počtu a nasazení jsme se sešli na Ruzyňském letišti a i přes všechny nástrahy v podobě uzavřených přepážek a posledního místa ve frontě jsme se na poslední chvíli odbavili. O tři hodiny později jsme navzdory fobii z létání některých členek delegace ve zdraví přistáli na letišti Ben Gurion v Tel Avivu. Po uspávajícím klidném nočním letu jsme otevřeli oči právě včas: když vycházelo slunce nad Tel Avivem, osvítilo všudypřítomné palmy a dalo nám tušit, že těchto pět dní bude nezapomenutelných.

Nasedli jsme do přistaveného taxi-busu a pod vedením skvělé Alizi jsme dorazili do hotelu. Pravděpodobně pod heslem „musíme si užít každou minutu“, jsme se jen občerstvili v doslova Prima hotelu a náš nabitý program mohl začít. Na

začátek pro nás Izraelští přátelé připravili uvítací hry a aktivity, nechyběly ani milé dárky a telefonní čísla pro případ nouze. Ale dost už teorie. Izrael se musí vidět, cítit a ochutnat. A to vše nám naši hosté dopřáli.

Zabalení v mikinách jsme vyrazili konečně do ulic Tel Avivu, druhého největšího, ale také nejmodernějšího ekonomického a kulturního centra Izraele. Jak jsme pomalu shazovali svršky, tak nám klesala i spodní čelist úžasem: orientální trhy, moderní obchody, luxus, moře, mrakodrapy, špinavé ulice, moderní bulváry, to vše je Tel Aviv. Potom co jsme rozhodili ztuhlé nohy z letadla, čekala na nás vzdělávací část programu, mládežnické hnutí Beitar a Jabotinského muzeum. Toto sionistické hnutí založil v roce 1923 Vladimír Jabotinský za účelem dosažení maximálního stupně vojenské síly a sociální jednoty pro stanovení a přetrvávání židovského státu. Po informacemi nabitě přednášce a prohlídce muzea jsme „z posledních sil“ nasedli do taxi-busu a odjeli směr hotel. Kdo by v něm ovšem při pohledu na nádherný západ slunce do moře zůstal...? Čekala na nás – teď nabitě novou energií – vyhlášená restaurace Mike's place v americkém stylu s obřími hamburgery, o kterých se nám v našich českých luzích a hájích může zdát,

s porcí hranolků a kuřecími křídýlky. *Afterparty* s izraelskými členy delegace na sebe nenechala dlouho čekat, a tak informace typu „zde vybuchla tehdy bomba“ nás nechávaly chladnými a užívali jsme si Izraele plnými doušky.

Do Jaffy a dál

Večer dlouhý, ráno kratší, jak lépe poznat zemi než na koni nebo horském kole? Naši průvodci zvolili druhou variantu. Brzdy fungují, přilby máme, kola jedou, „bike tour“ může začít a nebyli by to naši izraelští hosté, kdyby nám naši projížďku ještě nezpestřili povídáním o sionismu a hrami. Síly už nám docházejí, upravené stezky kolem moře jsou nekonečné, když konečně uvidíme přístav, se stejnou radostí, jako jsme ho viděli my, viděli ho po tisíciletí mořeplavci, protože tento přístav není ledajaký: Jaffa je starobylé přístavní město, které je označováno za jedno z nejstarších na světě. Nachází se jižně od Tel Avivu v Izraeli, při Středozemním moři. Dnes je městskou čtvrtí města Tel Aviv-Jaffa.

Kola jsme odevzdali a následoval oběd v arabské restauraci Dr. Shakshuka. Ženská část delegace spočítala peníze, nasadila *poker face* a šla si prověřit své vyjednávací schopnosti na bleší trh. Po

pár hodinách, ověšené šátky, přívěšky, dýmkami, prsteny – doufejme „za hubičku“ – na nás čekal opět náš oblíbený taxi-bus a odvezl nás na návštěvu skautů Shevet Eitan. Asi největším překvapením pro nás byla dívka, jež tam vedla diskusi a prozradila nám, že se vrátila z L. A., aby mohla nastoupit do Izraelské armády.

Být v Izraeli a nenavštívit Jeruzalém je jako být v České republice a nenavštívit Prahu. Hlavní město Izraele, jedno z nejstarších měst na světě, nejsvětější místo judaismu a duchovní centrum židovského národa. Nachází se v něm však také množství významných starověkých křesťanských míst a je považováno za třetí nejsvětější místo islámu. Abychom mohli pochopit budoucnost, je třeba poznat minulost. A proto naše pouť po Jeruzalémě začíná v Yad Vashem – muzeu, světovém centru pro dokumentaci, výzkum, vzdělávání a památku holocaustu, s následným workshopem. Nelze snad absolvovat tuto exkurzi bez mravenčení na zádech, spousty otázek a námětů k zamýšlení.

Kde se přísloví mýlí

Hodiny uplynuly jako minuty – a my už opět sedíme v našem skvělém taxi-busu a jedeme směr jih, směr teplo, směr Mrtvé moře. Slunce už zapadá, břehy západního Jordánu se halí do tmy, palmy nehybně stojí a my odhazujeme mikiny a navlékáme plavky. Voda je teplá, slaná a my téměř ve vzduchu plaveme, jak nás voda nadnáší. Nemůžeme si přát lepší konec dne, než ubytování v hotelu pod Masadou a kytarovým večerem s našimi hosty, nabitým opravdu velkou porcí vtipů, her a písní. Užívali jsme opravdu každé minuty v Izraeli, protože už v 5 hodin ráno jsme vstávali a šli pěší

túru na pevnost Masada, postavenou Herodem Velikým v 1. století př. n. l. Během první židovské války se Masada stala posledním místem odporu židovských povstalců proti Římanům. I přes vyčerpání některých členů naší skupiny, jsme museli nakonec všichni uznat, že východ slunce nad Masadou je opravdu jeden z nejkrásnějších pohledů na svět a stojí za to si na něj přivstat.

Dvě hodinky odpočinku, Izrael nikdy nespí, teorie potřebuje praxi a my opouštíme Masadu a jedeme do Jeruzaléma. Otevřeme dveře taxi-busu, do uší nás praští hlasité zvuky, do nosu silné vůně, zrak nás nemýlí, nacházíme se na velké jeruzalémské tržnici – Machne Yehuda. Pod vedením naší průvodkyně tak ochutnáme téměř všechny chutě světa. S přecpanými žaludky se ubytujeme a začíná Jeruzalémské dobrodružství, a to doslova, neboť máme *free-time*, každý podle svého gusta. Další den jsme se už pod vedením koordinátorky izraelské části Sivan vydali na túru s názvem Poslední kroky Ježíše Krista, pouť Starým městem.

Procestovali jsme tak jih Izraele, střed a sever na sebe nenechal dlouho čekat. Minuli jsme Tel Aviv a dojeli do úrodné Galiley. Přívětiví a milí je slabé slovo pro obyvatele vesnice Pkii a „hnutí“ Drúzů. Drúzové jsou nábožensko-etnickou komunitou žijící mimo jiné v Izraeli. Věří rovněž v převtělování duší. Jak jsme se dozvěděli, na svou víru nikoho neobracejí a je dokonce nemožné k nim konvertovat. Ochotně nám odpověděli na mnoho našich otázek, provedli nás po jejich společenském domě a zavedli dokonce do výroby olivového oleje.

Izrael je země mnoha kultur, mnoha náboženství, zvyků a způsobů, a tak pro nás nebyla poslední noc překvapením, noc v Ein Hashofet Kibbutz. Pro někoho celý život, pro někoho rodina, pro jiné průmyslová osada, která hospodáří formou kolektivního vlastnictví. Pro nás nezapomenutelný zážitek, zábava, pivo téměř zadarmo a noc v prostších podmínkách.

Vše jednou končí. A přes mnohé námítky naší skupiny a prosby o prodloužení pobytu na svatých místech i naše izraelské dobrodružství. Dopoledne v kibucu, diskuse o izraelsko-palestinském konfliktu, návštěva v hnutí Maccabi, hry a závěr večera lepší, než jsme si mohli přát. Party v domě Rotemovy rodiny, večere o několika chodech, košer víno, evaluace. České přísloví sice říká „sejde z očí, sejde z mysli“, ovšem my jsme zažili týden, na který se nezapomíná, a za to děkujeme.

Jana Podalová

Výměna mládeže mezi ČR a Izraelem proběhla ve spolupráci České rady dětí a mládeže a Rady hnutí mládeže v Izraeli za podpory Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy.

Sousedé se stávají přáteli

Pokud chcete v Česku organizovat mezinárodní akce v malém měřítku, narážíte často na nedostatek finančních zdrojů. Paradoxně je někdy snazší sehnat větší sumy peněz než ty malé, které se nevejdou do žádných dotačních programů.

Projekt, který umožňuje česko-německá setkání mládeže

Koordinační centrum česko-německých výměn mládeže Tandem prostřednictvím svého projektu „Sousedé se stávají přáteli (2012-2013)“ nabízí od ledna 2012 sdružením a volnočasovým organizacím z Plzeňského a Karlovarského kraje finanční podporu při organizování česko-německých setkání mládeže. Nový projekt má oslovit a podpořit co nejširší spektrum zájemců a podat pomocnou ruku, aby plánování a organizace česko-německých akcí byla pro realizátory co nejjednodušší. Podpora projektu se neomezuje jen na převzetí části finančních nákladů, nabídnut je víceméně kompletní servis. Zájemcům je nabídnuta pomoc při zprostředkování kontaktů a hledání partnera, při sestavování programu či při jazykovém zajištění setkání.

z Plesné u Chebu či taneční skupinu z Kašperských hor. Mimoto bylo podpořeno také několik škol v rámci jejich mimoškolních aktivit.

Zapojení do projektu je jednoduché. Stačí jen vyplnit formuláře, které jsou ke stažení na webových stránkách projektu. Žádosti o zapojení do projektu je možno podat kdykoliv, uzávěrky nejsou. Doporučujeme si předem prostudovat „Podmínky podpory“, kde jsou obsaženy všechny důležité informace.

kladní know-how při hledání kontaktů a dalších zdrojů financování.

Projekt „Sousedé se stávají přáteli (2012-2013)“ je financován z evropského operačního programu Cíl 3 Česká republika-Svobodný stát Bavorsko, proto je jeho působnost regionálně omezena na Plzeňský a Karlovarský kraj a na německé straně na bavorský region Horní Franky. Během dvou let projektu vzniknou obsahové moduly, které budou popisovat aktivity, které je možné zařadit do přeshraničních setkání. Bude vyvinut manuál, ze kterého si organizátor mezinárodní akce bude moci vybrat jednotlivé bloky. Ty si pak dle libosti nakombinuje a vznikne mu obsahová náplň dle jeho potřeb. Tyto moduly budou pro všechny zájemce k dispozici online ke stažení na webových stránkách projektu www.sousedede-nachbarn.eu.

Lucie Piksová, koordinátorka projektu
Tandem Plzeň

Máme co nabídnout

Nově projekt nabízí pracovníkům s mládeží i možnost hospitace v německém zařízení pracujícím s mládeží a také jednotlivým západočeským organizacím nabízí možnost hospitantů z Německa přijmout. Během dvou let by se měly uskutečnit čtyři hospitace v různém časovém rozsahu. Pro zájemce z řad pracovníků s mládeží budou také připraveny dva semináře, jeden na české a druhý na německé straně, které mají pomoci s počáteční orientací v česko-německé oblasti práce s mládeží, umožnit výměnu informací a poskytnout zá-

Desítky setkání, stovky účastníků

V minulosti bylo takto podpořeno přes 40 setkání s více než 800 účastníky. Setkání byla různě obsahově zaměřená, od sportovních a outdoorových aktivit, přes žonglování, zpěv až po simulační hru tematicky zaměřenou na Evropskou unii. Ze zapojených organizací můžeme zmínit Duhu Kopretinu z Plzně, Vodní záchranáře z Plzně a Sokolova, DDM Mariánské Lázně, Mladé hasiče

Ze sdružení jednou větou

Ústředí Asociace turistických oddílů mládeže (TOM) vyzvalo své členy a příznivce, aby podpořili sbírku na stavbu nové rozhledny Hýlačka, jež o silvestrovské noci lehla popelem; ústředí šlo malým příkladem a na obnovu poukázalo 1000 korun.
www.a-tom.cz

17. února oslavilo sdružení Letní dům patnáct let svého trvání, naplněného činným úsilím o to, aby v něm jeho malí i velcí svěřenci nalézali bezpečné útočiště, do kterého se mohou stále vracet.
www.letnidum.cz

Členové Kolpingova díla, studenti Biskupského gymnázia a Střední školy gastronomické A. Kolpinga odletěli do Říma, aby se tam ve dnech 18.–20. února zúčastnili uvedení pražského arcibiskupa – a duchovního správce Kolpingova díla ČR – Mons. Dominika Duky do sboru kardinálů.
www.kolping.cz

Se zajímavou novinkou v podobě motivačního programu „Měj rád tělocvik“, určeného pro základní a střední školy, přišla největší taneční skupina v ČR Dancing Crackers.
www.tancujanedrob.cz

4. ledna 2012 to bylo přesně deset let od založení Hodiny H. Sdružení se rozhodlo, že slavit bude vlastně celý rok – a během této doby proběhne celkem deset soutěží, vyhlašovaných vždy čtvrtý den v měsíci.
www.hodinah.cz

Skauti ke svým stým narozeninám vydali výpravnou publikaci Skautské století, jež čítá 256 celobarevných stran formátu A4, více než 800 fotografií a obrazových dokumentů, historická fakta, životní příběhy a různé zajímavosti.
www.skaut.cz

Členská základna organizace Royal Rangers ČR se loni zvýšila o 70, a dosáhla tak počátkem ledna 2012 čísla 1105.
www.royalrangers.cz

Tříkrálová Okoř 2012

Kolik asi letos dorazí lidí? A jaké bude počasí?

Tyto dvě otázky běží hlavou zhruba první lednový týden všem organizátorům tradičního novoročního pochodu Tříkrálová Okoř, které pořádají roztocké turistické oddíly mládeže.

A že je to pochod tradiční, dokazuje již samotné číslo ročníku – 44.

Pochod byl solidně propagován na internetu i v rozhlasu, reportáže přinesl Český rozhlas 2 i Regina, televize Metropol pozvala výřečného Ondru Šejtku, aby představil pochod a tomíky vůbec, mladí reportéři téhož media dorazili dokonce i na sobotní start pochodu...

Jak to tedy dopadlo? I přes poměrně nevlnivé, větrné a lehce uplakané počasí dorazilo na start ke staré škole ve Vokovicích na 600 pochodníků, kteří se rozhodli zdolat 13, 16, 28 nebo 44 km trasu. První příjemná zastávka čekala výletníky u sv. Juliány, kde sehraná rodina Levých grilovala klobásky, připravovala svažené víno a čaj.

Statečně šlapali mladí i starší, potěšitelná je účast několika turistických oddílů, které se sjely z Prahy, Poděbrad či dokonce z dalekého Úštěka. Plný autobus roztockých byl tradicí a samozřejmostí...

Na hradě Okoři, který je od Vokovic vzdálen 13 km a který je také největším lákadlem pro všechny zúčastněné, bylo připraveno Malé turistické sázení, čili MATUS (kvíz o 16 otázkách ze všech oblastí), stanoviště s kontrolním razítkem v restauraci Dělová bašta a také novinka letošního ročníku! Šermíře zde vystřídal sokolník, který předváděl dravé ptáky orla, puštíka, sovici, výra, káně a poštolku, poslední dva jmenované pak volně pouštěl k letu.

Na Okoři část pochodníků končila, do Roztok se svezla bussem, ale ostatní stateční pochodovali dále přes Noutonice, Přílepy, Statenice, Černý Vůl, Únětice, Tiché údolí až do roz-

tockého zámku. V podloubí se ozývaly hlásky tří králů, kteří pěli a rozdávali upomínky, v zámecké stodole (letos provizorně otevřené vzhledem k rekonstrukci zámku) čekalo na vyfoukané turisty další občerstvení v podobě domácích koláčů a teplého čaje. Při odpočinku všechny obveselovali dva Vadštejnovi zběhové – šermíři – povídalci, kteří přítomné bavili jednak předváděním zbraní, jednak nábořem rekrutů do vojska (které po zacvičení obdarovali stříbrňákem) a jednak komentováním veškerého dění ve stodole.

Za organizaci a nasazení děkujeme rodině Levých a Jiráků a především Jindře Zoufalé.

44. ročník pochodu se vydařil. Už nyní Vás srdečně zveme na jubilejní 45. ročník, který startuje 5. ledna 2013!

Zuzana Antošová
Asociace TOM

Do světa na zkušenou

Bývalo to tak od nepaměti. Kdo chtěl a mohl, často si zabalil pár nejnnutnějších věcí a vydal se do světa. Na zkušenou. Představa že vzdálený „svět“ se může pro někoho jiného rozprostírat právě tady, v České republice, vás možná trochu překvapí. Pokud ovšem nepracujete v AFS.

Rozhovor s Monikou Janovskou, koordinátorkou Hostitelského programu AFS Mezikulturní programy, o. s.

Když se řekne „hostitelský program“, někteří čtenáři Archy možná nebudou vědět, co přesně si mají pod tímto označením představit. Pomůžete jim...?

Zájemcům, kteří volají k nám do kanceláře, vždy říkám, že hostitelský program je programem pro hostitelské rodiny a hoštěné studenty, přičemž hostit zahraničního studenta znamená poskytnout mu zázemí své rodiny. Zázemí pro to, aby se zde mohl dočasně vyvíjet, aby mohl v České republice určitou dobu úspěšně pobýt, program si celkově užít, a aby se v rámci programu mohl dále vzdělávat. Hostitelská rodina poskytuje studentovi především ubytování a stravu: student nemusí mít svůj pokoj, stačí, aby měl vlastní postel a sdílel pokoj se svým hostitelským sourozencem (sourozenci). Studenti přijíždějí buď na jeden školní rok, to znamená na deset měsíců, nebo na jeden trimestr, čili na tři měsíce, nebo na semestr čítající pět měsíců. Učí se česky, poznávají českou kulturu a lidi a snaží se o integraci do české společnosti. Během školního roku chodí na české střední školy, většinou gymnázia. Měli by si zde najít kamarády, začlenit se mezi své vrstevníky a stát se členem své hostitelské rodiny, která v nich tak pozná svého nového syna nebo dceru. V hostitelské rodině mají své povinnosti i práva – stejná, jako mají ostatní členové rodiny. Zpočátku jsou pochopitelně spíše hosté, ale s postupem času se více a více dostávají „pod povrch“. Společným soužitím může dojít i na různé problémy a konflikty, které AFS společně s hostitelskými rodinami řeší, nicméně pozitiva hoštění převládají.

Zatímco neziskových organizací, které se zabývají výměnou mládeže řekneme „klasického“ typu, v uplynulých deseti, dvaceti letech násobně přibýlo, u těch s hostitelským programem tomu tak není. Tušíte, proč asi? A jakou má ASF v naší republice vlastně konkurenci?

Nějakou malou konkurenci máme, ale většina organizací, která dělá studentské výměny, se zabývá především vysíláním českých studentů do zahraničí. Mám dojem, že asi tak dvě, maximálně tři organizace dělají něco podobného jako my, spíše ale v daleko menším měřítku. Je to nejspíše z toho důvodu, že není jednoduché najít tolik hostitelských rodin. My obvykle míváme 60-70 zahraničních studentů, kteří přijedou na roční program do České republiky. A česká společnost – ale nechci říkat, že jenom česká, protože samozřejmě vím o zkušenostech kolegů a kolegů z jiných evropských zemí – je poměrně uzavřená vůči odlišným kulturám. Pustit si do rodiny někoho jakoby cizího – tedy alespoň na počátku – určitě není lehké rozhodnutí. A ne každý člověk a každá rodina toto chápe jako přínos, jako velký přínos v rámci vzdělávání dětí a celé rodiny. Myslím si, že tohle je náš hlavní úkol: získat takové rodiny a vysvětlit jim, v čem spočívá přínos našeho programu. Jistá otevřenost cizímu, jinému a novému je v tomto smyslu velmi důležitá – otevřenost, tolerance, pochopení a akceptace – protože hoštění určitě je zásahem do rodiny. Je zapotřebí dát hoštění určitou energii; říci si, že rodina chce se zahraničním studentem nějakým způsobem pracovat a dejme tomu ho v podstatě i vychovávat. Když se to tak vezme, tito studenti, kterým je patnáct až osmnáct let, jsou vlastně ještě děti, navíc pro ně v novém a zpočátku cizím prostředí. Ale pokud tohle všechno dohromady vyjde, rodinám se vše

stonásobně vrátí: opravdu to je, myslím, unikátní zkušenost a zážitek.

Jaké země jsou typickými partnery vašich hostitelských programů?

Velké množství studentů je z Asie; nejvíce z Thajska, dále z Japonska, méně jich je pak z Hongkongu. Potom samozřejmě z Evropy, ročně jich bývá deset, patnáct. Z evropských studentů jich je nejvíce z Itálie, poměrně dost z Německa, pár z Turecka, Francie, Belgie, Portugalska a Ruska a pár ze severních zemí – měli jsme zde studenta z Norska, ze Švédska – a například příští rok budeme mít pravděpodobně dva studenty ze Srbska. Na ty se moc těšíme. Vždy, když přivítáme studenty z nových destinací, je to pro nás oživení programu. Rádi v AFS získáváme ke spolupráci nové mezinárodní partnery. Takže příští rok to bude Srbsko; doufáme, že časem by to byla Bosna a Hercegovina, přibydou snad země jako je Indie, Indonésie... Mezinárodně spolupracujeme i s některými zeměmi Afriky (Ghana, Keňa, JAR), ale konkrétně my s těmito partnery zatím zkušenost nemáme. Zato máme hodně studentů z Jižní Ameriky: přibližně stejně jich je z Brazílie, Paraguaye, Chile, Venezuely a z Mexika, občas ještě z Argentiny, Bolívie a Ekvádoru. A pár ze Severní Ameriky, ze Spojených států a Kanady.

Jaké podmínky musejí ti, kteří se k vám do programů hlásí, splňovat?

Především to musí být středoškolsí studenti, v době nástupu jim musí být nejméně patnáct a nejvíce osmnáct a půl roku. Nábor se děje v jejich domovských zemích, přičemž každá země, každá AFS kancelář, může mít trochu jiná kritéria. Studenti v některých zemích musí projít přijímacím řízením; například v Thajsku, kde je o výměnný program velký zájem, je to poměrně přísná procedura. Obecně platí, že studenti by měli mít především základní znalost angličtiny, aby se zde, především v počátku, mohli domluvit. Posléze by měli samozřejmě začít mluvit česky, učí je i naši dobrovolníci. Stejně jako u hostitelské rodiny, je rovněž důležitá určitá otevřenost studenta.

Je podmínkou i členství v AFS?

Není. Studenti se přihlásí se do AFS programu, a tím se z nich stávají AFS studenti (v angličtině „AFSers“). Není nutné, aby se předtím nějak podíleli na činnosti organizace. Často se ale stává, že po návratu z programu, vlastně už bývalý AFS student, se stává AFS dobrovolníkem, protože naše organizace funguje na dobrovolnické základně. I v České republice máme určitý počet, asi sto dobrovolníků, kteří se starají o studenty v průběhu jejich účasti na programu, věnují se například i náboru hostitelských rodin, pro studenty i host. rodiny organizují pravidelná setkávání, soustředění, výlety a spoustu dalších akcí.

Kdybyste měla vypíchnout to nejdůležitější, v čem vidíte přínos hostitelských programů AFS pro osobnostní rozvoj jejich účastníků?

Úplně největším přínosem je to, že se studenti stanou dospělými a samostatnými lidmi. I když proces, kterým studenti projdou, je u každého hodně individuální. Zúčastnit se AFS programu, znamená vlastně odjet „na zkušenou“; jde o osamostatnění se, o schopnost postarat se sám o sebe. Studenti – ať už jim je patnáct, šestnáct nebo sedmáct – se stávají během toho roku daleko dospělejšími. Přijedou zpět domů a jsou schopni si sami spoustu věcí zařídit. Do té doby byli víceméně závislí na svých rodičích: na tom, co zařídí rodiče, co řeknou rodiče... Náš program jim umožní krom jiného najít sama sebe, mít vlastní názor, svůj náhled na vlastní život, získat životní zkušenosti. Samozřejmě, že v hostitelské rodině mají své zázemí, ale pokud se mu tady něco nelíbí, tak to musí říct – a teprve potom se s tím dá něco dělat. Takže určitě největším přínosem je studentovo osamostatnění se, osobnostní růst.

A co ještě?

Mezikulturní zkušenost. Protože studenti se k nám dostávají z jiných kultur, než je ta naše. I v případě, že jde o evropské země, odlišnosti tu často jsou. Studenti získávají vhled do jiné kultury, můžou porovnávat, co je normální u nich doma a co je normální tady. Mohou při tom například zjistit, že to samé slovo může mít u nich doma a tady v České republice docela jiný význam. Takže to je další věc, o kterou se snažíme: interkulturní vzdělávání. A to, co by si studenti měli domů také odnést, je jazykové vybavení. Ne každý se naučí perfektně česky, ale někteří studenti i

díky češtině tady potom zůstávají a hlásí se na vysokou školu. Čeština jim tak může otevřít dveře k dalšímu vzdělání, ale ze všeho nejvíc jim pomůže během samotného programu. Jakmile se naučí jazyk, integrují se do společnosti daleko výrazněji.

Jaká příhoda s nimi Vám třeba vytane na mysl?

Za dobu mého působení v AFS jde o třetí cyklus studentů. Já v nich vždy na začátku cyklu vidím úplně zametené a vyplašené malé „mravenečky“, kteří se dostali poprvé strašně daleko od svého domova, od svých rodičů. Po přiletu do České republiky je odvezeme na místo soustředění, kterému říkáme Survival orientace. Vidím je všechny najednou, před tím, než se dostanou do svých hostitelských rodin, a samozřejmě jsou po cestě velmi unavení a takoví nesmělí. Na pololetním soustředění jako by povyrostli; znají již základy češtiny, znají české prostředí, mají zde kamarády, jsou veselí a samozřejmě se rádi vidí mezi sebou. A na konci programu je pak vidím, jak jsou zklidnění, jak strašně moc vyrostli – někdy doslova, fyzicky – a vnitřně se jakoby stabilizují. Tak to je asi první, co se mi vybaví – tento proces, který je vždy v podstatě stejný, a i když u každého studenta probíhá trochu jiným způsobem, dává smysl mé práci.

Těší se potom domů?

Já si myslím, že jejich pocity jsou smíšené. Na jedné straně se samozřejmě strašně těší domů, na svoje kamarády, na svoji rodinu, ale na druhou stranu za ten rok tu také něco zažili. A vědí, že už se sem třeba nevrátí: tady do tohoto času, mezi tyto lidi, do této školy. Mají pocit, že něco končí, a že jim to bude

chybět. Získali zde svou druhou rodinu, novou maminku a tatínka, nové sourozence a nové kamarády nejen z ČR, ale z celého světa. Emoce se zpravidla projeví při loučení na letišti: to je hodně žalu na jednom místě...! Často slyším, že se jim z České republiky nechce, a že právě prožili nejlepší dobu svého života.

Chtěla byste závěrem něco doplnit?

Samozřejmě, že uvítáme, pokud by se někdo po přečtení tohoto rozhovoru, rozhodl poskytnout zázemí svého domova a chtěl se stát hostitelskou rodinou. Budeme rádi, pokud někoho dané téma zaujalo a zajímalo by ho zmíněné setkání s cizí kulturou. Ne každý člověk má totiž tu možnost. Dejme tomu v Praze nebo ve větších českých městech je různých národností, kultur a jazyků spousta; my ale dáváme stejnou možnost i rodinám, které například bydlí někde na polosamotě, na venkově nebo v hodně malých městech. Hostit zahraničního studenta může jakákoliv bezúhonná česká rodina, takže vlastně nabízíme příležitost poznat jinou kulturu i v těch vzdálenějších koutech naší republiky, kam se třeba cizinci běžně nedostanou. Hoštění zahraničního studenta je vlastně poznávání cizí kultury, aniž byste museli vyjet do exotické země. Ne každý se třeba dostane do Thajska, Japonska nebo do Jižní Ameriky... Hoštění je způsob, jak se s cizí kulturou potkat zde, doma. A možná, že je to způsob ještě daleko lepší. Pokud totiž vyjedete na týden nebo na čtrnáct dnů do Thajska nebo Brazílie, tak tamní kulturu zmapujete pouze povrchně, z pohledu turisty, kdežto při hoštění zahraničního studenta jde o její poznání opravdu pod povrch.

Za rozhovor poděkoval Jiří Majer

Mladí „do toho kecali“ Evropské unii

Konzultace Evropské unie s mladými lidmi na téma „podpora tvořivosti a inovací v organizacích a sdruženích dětí a mládeže a voleb od 16 let“ byla ukončena kulatým stolem s ředitelem Odboru pro mládež MŠMT.

Ve čtvrtek 12. ledna 2012 se konala v prostorách zasedací místnosti České rady dětí a mládeže závěrečná národní diskuze ke konzultaci dánského předsednictví EU – s mladými lidmi na témata podpora tvořivosti a inovací v organizacích a sdruženích dětí a mládeže a snížení volební hranice na 16 let. Jako podklad k debatě posloužily výstupy z on-line dotazníků, které mohli mladí lidé a pracovníci s dětmi a mládeží vyplňovat na webových stránkách projektu Kecejme do toho – strukturovaný dialog mládeže, a také výstupy ze živých diskuzí, které byly uspořádány v rámci zmíněného projektu během podzimu 2011.

Česko-německý náskok

V rámci podzimních diskuzí proběhl i příslušně tematicky laděný dialog mezi mladými Čechy a Němci, a to v rámci 7. Česko-německého setkání mládeže. „Německá obdoba České rady dětí a mládeže, tzv. Spolkový kruh mládeže,

je naším projektovým mezinárodním partnerem a 7. Česko-německé setkání mládeže bylo výbornou příležitostí uspořádat nad evropskými tématy i společnou diskuzi. Zároveň i výstupy samotného setkání se z části dotkly našich témat, především možností evropského financování dobrovolnických aktivit mladých lidí, a proto jsme je do výstupů konzultace také zahrnuli,“ komentoval tuto spolupráci Jan Husák, jeden z koordinátorů projektu Kecejme do toho.

Hlavními hosty čtvrtěční diskuze byl ředitel Odboru pro mládež Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy Michal Urban a předseda České rady dětí a mládeže (ČRDM) Aleš Sedláček. Akce se dále účastnilo na dvacet mladých z různých dětských a mládežnických organizací, Národního parlamentu dětí a mládeže, účastníci projektu a také lidé z projektové dobrovolnické skupiny, která se dlouhodobě zaměřuje právě na evropská témata. Debatu moderoval Jan Husák, který představil tematické podklady a návrhy zodpovězení jednotlivých otázek Evropské unie adresovaných mladým. „Nad jednotlivými body se vedla svižná a konkrétní debata všech přítomných a v závěru byli všichni s výstupy spokojeni. V tomto společném fóru mladých a ředitele odboru MŠMT tak dostaly výstupy z konzultace zelenou ke zpracování do tzv. Národní zprávy, kterou poté zašleme patřičným orgánům Ev-

ropské unie,“ zhodnotil přínos diskuze Jan Husák.

Myslíme si, Evropo...

A jaká byla hlavní témata? Kromě principů evropského financování dobrovolnických aktivit se velmi obsáhle diskutovalo také o současném návrhu unijního dotačního titulu pro mladé „Erasmus pro všechny“, který by měl po roce 2013 nahradit všechny stávající unijní programy zaměřené na mladé lidi, a to včetně programu Mládež v akci. Vzhledem k tvrdohlavému postoji Evropské komise k samostatnému programu pro mladé, který výstupy z lednové debaty jasně odsoudily, se objevila podpora německého návrhu alespoň na samostatnou kapitolu pro dobrovolnické aktivity v rámci „Erasmu pro všechny“. Kritizován byl ale např. i samotný název zamýšleného programu. Stejně tak se výstupy jasně staví pro zachování podpory tzv. dobrovolnických iniciativ a Evropské dobrovolné služby, což dnes umožňuje právě zmiňovaný program Mládež v akci. Ostatně, s názory na plánovaný program se můžete seznámit sami na stránkách projektu (www.kecejmedotoho.cz), neboť ten k programu vydal společně s Českou radou dětí a mládeže samostatné stanovisko.

K volbám už od 16 let?

Ohledně snížení volebního práva na 16 let byla většina zúčastněných, stej-

ně jako i většina příspěvků předešlých diskuzí a on-line dotazníků, spíše proti, a to zejména na celostátní úrovni. Nicméně ve volbách na obecní úrovni by toto opatření mohlo být přínosné. Co se týče voleb do Evropského parlamen-

tu, kde je tlak na snížení volební hranice zejména ze zemí západní Evropy a Skandinávie, je postoj mladých Čechů spíše chladný...

Kecejme do toho
– strukturovaný dialog mládeže

Projekt Kecejme do toho – strukturovaný dialog mládeže byl podpořen evropským programem Mládež v akci a dotačním příspěvkem Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy.

www.kecejmedotoho.cz

Krátce z ČRDM

Dne 26. 4. se v centru Prahy (místo nebylo v době uzávěrky Archy potvrzeno) uskuteční 7. Kongres České rady dětí a mládeže a 36. Valné shromáždění ČRDM.

ČRDM vyjednala v rámci projektu „Členské karty a Karty mládeže (EURO>26)“ možnost pro všechna svá členská sdružení, získat Karty mládeže EURO>26 (dále jen KM) zdarma pro své členy (běžná cena této karty je přitom 200 Kč). Pro studenty (v případě dodání potvrzení o studiu) je možnost získat i studentskou verzi této karty, která je pak platným potvrzením o studiu.

Stejnou možnost mají letos i účastníci projektu „Kecejme do toho“ a do budoucna se počítá i s rozšířením této možnosti o další projekty ČRDM (např. „72 hodin“).

Více o projektu KM naleznete na:

<http://www.kartymladeze.cz><http://www.kartymladeze.cz>

V rámci příprav Bambiriády 2012 se 28. února sešli s projektovou manažerkou této celorepublikové akce Blankou Liškovou a s vedením ČRDM zástupci „bambiriádních“ měst. Na pracovní schůzce obdrželi nezbytné informace z „centra“ a na oplátku předestřeli své představy o tom, jak letošní ročník, námětem zaměřený na mezigenerační dialog, štáby v regionech hodlají pojmout.

Projekt kecejme do toho – Strukturovaný dialog mládeže má za sebou první rok. Na stránkách Kecejme do toho (www.kecejmedotoho.cz) v sekci „Ke stažení“ naleznou zájemci publikaci, jež shrnuje průběh, úspěchy i slabiny, výstupy a principy, na nichž je projekt postaven.

Foto Jiří Majer

Pracovní skupina ČRDM u hlavního hygienika

V pátek 3. února 2012 se sešel hlavní hygienik ČR MUDr. Michael Vít se zástupci České rady dětí a mládeže. Předmětem setkání byla chystaná novelizace hygienických norem, vyhlášky, podle které se řídí pořádání zotavovacích akcí.

Zástupci ČRDM nesouhlasili s tím, aby se zotavovací akcí, kterou je potřeba hlásit orgánům ochrany veřejného zdraví, znovu rozuměl pobyt dvaceti a více dětí – oproti současným třiceti. V této věci jakož i v některých formulačních nuancích vyhlášky našli zástupci ČRDM Aleš Sedláček, Petr Turek, Josef Výprachtický a Tomáš Novotný s hlavním hygienikem společnou řeč a zdá se tedy, že norma „přitvrzovat“ nebude.

Starosta Junáka vyslovil rovněž obavu nad faktem, že je registr hlášených táborů detailně přístupný veřejnosti (například na stránkách Ministerstva zdravotnictví ČR). MUDr. Vít souhlasil s tím, že v nejbližší budoucnosti budou stránky v tomto smyslu opatřeny filtrem, který umožní detailní identifikaci příslušných lokalit pouze hasičskému záchrannému sboru a hygienikům.

Aleš Sedláček za souhlasu všech zástupců ČRDM požádal hlavního hygienika o zmrazení výše poplatku za rozbor vody. Mnohé hygienické ústavy šroubují cenu neúměrně vysoko a vylepšují si tím svůj rozpočet s vědomím, že rozbor je pro naše letní tábory nezbytností, kterou nemůžeme obejít. Hlavní hygienik tento argument uznal, přislíbil, že se věcí bude zabývat.

Zajímavý byl i další námět – totiž zda by pro potřeby hygienické služby mohly být akceptovány certifikace, které pro školení svých členů získávají naše spolky od ministerstva školství. Jinak řečeno, zda by Česká rada neručila za své (vyškolené!) členy i vůči ministerstvu zdravotnictví právě při pořádání zotavovacích akcí. Tyto nápady jsou však zatím pouze ve stádiu úvah.

Tomáš Novotný

Foto Aleš Sedláček

Bambiriáda 2012 chce přispět k propojení světa dětí a těch „dříve narozených“

Známa celorepubliková akce, pořádaná Českou radou dětí a mládeže (ČRDM) již počtrnácté, chce mj. přispět k propojení světa dětí a těch „dříve narozených“ – neboli seniorů. Bambiriádu bude možné navštívit v některém z 19 areálů situovaných do všech krajů naší republiky, a to v době od 24. do 27. května.

Bambiriádními městy jsou Český Brod, České Budějovice, Český Těšín, Cheb, Chomutov, Chrudim, Ivančice, Jihlava, Liberec, Náchod, Ostrava, Třinec, Bohumín, Plzeň, Praha, Rychnov n. Kněžnou, Vlašim, Zábřeh a Zlín.

Hlavním cílem Bambiriády zůstává i nadále tradiční prezentace celoroční, pravidelné činnosti rozmanitých dětských organizací a spolků. Snahu o hravou a nevtrávu podporu mezigeneračního dialogu a pochopení lze chápat jako příspěvek ČRDM k debatě na toto všudypřítomné společenské téma. Ostatně, jak známo, letošní rok byl vyhlášen Evropským rokem aktivního stárnutí a mezigenerační solidarity.

Nastolené téma podle předsedy České rady dětí a mládeže Aleše Sedláčka úzce souvisí i s dobrovolnictvím, na jehož principu dětská a mládežnická sdružení, zastřešovaná ČRDM, programově fungují. „Jak mezi seniory, tak mezi mladými lidmi je hodně těch, kteří zdarma věnují svůj volný čas ve prospěch druhých. A jejich vzájemnému propojování a rozvoji může Bambiriáda poskytnout docela smysluplný prostor,“ míní předseda ČRDM.

Upozornil rovněž, že obce, s nimiž bambiriádní štáby v regionech spolupracují, jsou zřizovatelem celé řady zařízení určených právě seniorům. „Řekl bych,

že tyto obce možnost zapojení seniorských skupin – ať už složených z jednotlivců v různých domovech pro seniory nebo sdružených do jejich rozmanitých zájmových uskupení – jen uvítají,“ podotýká Aleš Sedláček.

Prarodiče (a pochopitelně i rodiče) budou mít na Bambiriádě možnost vyrobit si společně s dětmi nějakou pěknou a přitom jednoduchou hračku – například tradiční kačenu z dřevěných odřezků. Organizátoři akce přitom počítají i s pozdější „dražbou“ takto zhotovených hraček, následně „osvojených“ známými osobnostmi – a s darováním získaných prostředků na dobročinné účely, které by posloužily právě seniorům.

Podle projektové manažerky Blanky Liškové budou čtrnáctý ročník Bambiriády provázet i dvě celostátní soutěže. První je fotografická a volně navazuje na úspěšný loňský debut, připravený ve spolupráci s dětským serverem Alík.cz a se serverem Rajče.net.

Podstatou druhé soutěže, nazvané

„Kouzlo starých časů“, je sbírání pamětnických příběhů. „S myšlenkou soutěže a jejími pravidly oslovíme jednak učitele a vedoucí dětských oddílů, družin a klubů, a jednak samotné děti. Výherci se budou moci těšit na zajímavé zážitkové ceny,“ nastínila Blanka Lišková.

Podrobnosti o přípravách a průběhu Bambiriády 2012 se lze dovídat z projektového webu www.bambiriada.cz, opětovně spuštěného ke dni 22. února.

Tisková zpráva ČRDM

Co myslíte, kdy je člověk skutečně dospělý?

Dana Moree

Sociální pedagožka, antropoložka, lektorka. Působí na Fakultě humanitních studií UK.

Domnívám se, že existují tři základní znaky dospělosti, a totiž:

1) Člověk dokáže převzít plnou zodpovědnost za svůj život. To může znít banálně, méně banální to už ale je, když člověk takovou zodpovědnost začne realizovat. Znamená to totiž, že už nehledá viníka, když se něco nepodaří, ale dokáže se za věc postavit a napravit ji. Nečeká, až pro něj někdo něco udělá, ale dokáže se o sebe postarat. Přebírá zodpovědnost za své vztahy i práci, drží zkrátka sám sebe pevně ve svých rukou a je ochotný a schopný pracovat na tom, aby se neustále zlepšoval, pracoval na sobě jako na člověku, na svém lidství.

2) Laskavost a láska. Zodpovědnost za sebe se může skutečně naplnit až v okamžiku, kdy se člověk dokáže laskavě a láskyplně vztahovat k druhým lidem. Což neznamená ochotu nechat na sobě dříví štípat. Laskavost znamená, že všechno se dá říct takovým způsobem, aby druhý nebyl ponížen, ale aby při každém rozhovoru, kontaktu mohlo dojít ke skutečnému setkání dvou lidských bytostí. Vytvářet prostor pro taková setkání je možné jen s láskou.

3) Péče o druhé. Na světě nejsme naštěstí sami. Čím více se rozvíjíme my sami a čím více nám leží na srdci rozvoj lidí v našem okolí, tím větší je pravděpodobnost, že na světě po nás zůstane

něco dobrého. Teprve člověk, který dokáže reflektovat důsledky svého jednání pro druhé lidi, je dle mého názoru skutečně dospělý.

A ještě něco na závěrečné odlehčení. Je jasné, že mistrovství v těchto třech disciplínách vyžaduje celoživotní nasazení a trénink. Okamžikem, kdy si uvědomíme jejich existenci, se však otevíráme dospělému způsobu existence.

Juan Braun

Česko-argentinský dobrodruh, cestovatel a šaman, publicista, vysokoškolský pedagog

Dospělý... To nezáleží na věku. Alexandru Velikému bylo dvacet let, a už byl velký dospělý, vládl skoro celému světu. Evitě Perónové bylo dvacet a vládla v Argentině – což není vůbec jednoduché, protože je to země „machos“...

I já jsem dospělý, ale jsem taky dítě: myslím, že je nádherné putovat celý život s tím malým dítětem, které máme všichni někde uvnitř, a nenechat ho tam v sobě zemřít. Pomáhá nám, abychom měli dobrý vztah k mladým; proto mohou také bez problémů učit třeba na univerzitě nebo na základní škole...

Dospělý. Někteří lidé to vezmou vážně... a stárnou rychle. Mají mladé tělo – možná – ale staré myšlenky. Dnes žijeme ve světě, který se rychle mění. A pokud zůstane mladá naše mysl, můžeme se lépe adaptovat na svět, který nás bude stále překvapovat.

Realita v Indii, v Africe, v Latinské Ame-

rice vypadá tak, že polovině lidí tam je patnáct let a méně. My dospělí si k nim musíme nalézt cestu; pokud ne, děláme velkou chybu. Současnou arabskou „jarní revoluci“ nebo „wallstreet-revoluci“ dělají jenom mladí lidé...

Momentálně jsem oblečen jako mladý. Před chvílí jsem v Muzeu Franze Kafky předával Cenu Franze Kafky čínskému spisovateli, jako dospělý. Za chvíli mám schůzku s mladou ženou – svou současnou milenkou, které je dvacet let. V noci spím jako dospělý člověk. A v tom je to tajemství: být obojí – mladý i dospělý – život se tak vychutná mnohem víc.

Je ale jedna varianta – peníze a „kšefty“ – a na tu je, myslím, nutné být dospělý. Proč? Protože mladí nepožadují zabezpečený život, ale starší dospělí ano, neboť oni se bojí o budoucnost. Pro mladé je budoucnost teď, dneska.

Ondřej Černý

ředitel Národního divadla

Asi třicet let si kladu otázku, jestli už jsem skutečně dospělý – a teď se mi blíží padesátka a spolu s ní i pocit, že už jsem skutečně dospělý...

Dospělost přichází zdánlivě v okamžiku, kdy třeba máte děti, přebíráte odpovědnost, máte práci, svoji profesi a tak dále – ale to ještě nemusí nutně být jednoznačné rysy dospělosti. Dospělým se stanete v okamžiku, kdy si definitivně a se vši vážností uvědomíte, že za své činy a svůj život odpovídáte jen a jen Vy sám.

Stáhněte si Archu pomocí QR kódu

Černobílý čtverec na str. 2 je tzv. QR kód, používaný k přečtení zakódovaných informací mobilem s fotoaparátem a příslušným softwarem pro operační systém (Android, Windows mobile a phone, Java, Symbian, iPhone OS). Celé číslo Archy si lze stáhnout ve formátu PDF právě pomocí QR kódu. Obsahuje adresu stránky i aktuální číslo zpravodaje. Více o QR kódech a bezplatné aplikaci pro váš mobil: <http://smobil.cz/cz/qv-kody>

Foto Jan Hrnčič – World Scout Jamboree ve Švédsku (nahore) a Tereza Basařová z výměny mládeže do Izraele (dole)

